

"MRZIM"

by Radmila Solesa-Cetic on Saturday, December 17, 2011 at 12:10pm

Mrzim je prejaka rijec. Suvisna, stetna, razarajuca. Mrzim je zlocudni tumor jezika i duse. Nikad je nisam osjecala, izgovarala je samo kad sam objasnjavala nesrecu nabijenu u njoj. Doduse, djeci sam je, davno, iz rjecnika izbacivala; htjela da udje u njihov zivot kroz filmove, raju i igrice. Ulazila na engleskom, u kojem nema toliku potenciju kao na nasem. Kao i volim. I hate you i I love you, dok se prevedu s naseg, u meni bar, izgube petinu znacenja i osjecaja.

Zezala sam ih, cesto, ako hoce da je koriste, mogu samo kao onaj mali Strumpf koji je sve mrzio i valjda zato vazda mrzovoljan bio, i samo onda kad je rekao da sve mrzi i na kraju kao kulminaciju te njegove mrznje, koja samo u crtanom moze izgubiti svu moc, rekao – Mrzim mrzim! Ako ce ista mrziti, govorila sam im, nek' mrze mrznu.

Ali, hvatam se cesto, u posljednje vrijeme, kako sam i ja pocela osjecati tu rijec. I shvatila sam da i u mene, kao i u druge, iz moje, samo moje, nemoci ulazi. Valjda je i potreba za njom nastala iz ljudske nemoci da se bori sa problemima, da rjesava probleme.

Odrasla sam i oformila se uz bratstvo i jedinstvo; mi gradimo prugu, pruga gradi nas; i poslije Tita Tito. Optimizam, radost, nada.

Porodicu orodila uz socijalizam po mjeri covjeka, reformu i kurs Ante Markovica.

Optimizam, radost, nada.

A onda, za mene i meni slicne, k'o iz vedra neba, u nase zivote udje u trend ta nemila rijec. I to udje na vrata koja su, po meni i meni slicnima, skrivala ljubav, produhovljenost, uzvisenost. Vrata koja su otvorile sve misteriozne i misticne crkve i dzamije moga djetinjstva. Bilo mi je jasno da

frustrirane psihopate s doktorskim diplomama i neprihvacenim, a ipak objavljenim, zbirkama poezije mrznom lijece svoj ego, koji je uvijek obrnuto proporcionalan istinskoj inteligenciji. Sta mi nije bilo jasno, ni tad ni danas, je da su ona bica koja smo mogli vidjati na svim vaznijim skupovima nasih "ugnjetavackih" i "komunistickih" manifestacija, u prvom redu, kao pocasne goste, koje smo razaznavali po odorama i obliku krsta, mogu tek tako prihvatiti taj novi trend.

Ni tada, kad je mrznja usla u trend na prostoru Titove Juge, kad sam je osjecala na sebi zato sto mi je ime drugacije, nije "njihovo", zato sto sam ostala s "njima" a nisam otisla "svojima", zato sto sam mislila da komadic krajiskog neba ima sanse da ne prihvati taj trend, ni tada, mrzila nisam. Tad sam, valjda naivno, osjecala da mogu nesto uciniti, da mogu nesto promijeniti. Dok je god vjere u ljubav i ljude, u covjeku, nema mjesta za mrznju, prema covjeku. Ko je god probao spojiti ljubav i mrznju u svom srcu, vidi da ne ide. Ako ti i kaze da voli "ove", a mrzi "one", laze. Ne ide.

Ili si ljubav, ili si mrznja.

Ili si plus, ili si minus.

Osim, iznalazim to sad, pokasno mislim, kad se pocnes predavati, osjetis nemoc pred zivotom, moras mu se pokoriti jer vise snage za borbu nemas. Nisam se nekad mogla natjerati da mrzim ista; stvar, pojam, pojavu. Sve vezano za ljude, a covjeka nikad mrziti nisam mogla. Da li sam toliko klonula da i mrziti mogu.

Mrzim PODJELE. Ne one – podijeli cokoladu s bratom, pecaj kafe s komsijom. Mrzim podjele na "nas" i na

"njih". Na "nase" i "vase". Mrzim one koji se dice tim podjelama. Mrzim one koju djecu svoju hrane njima. U meni ima i "nasih" i "vasih", u mojoj djeci i "nas" i "vas".

I kad mi neko dusu moju, i dijete moje, pokusa podijeliti na dvoje - MRZIM.

